

Előfizetési árak:

Egy évre 5 frt — kr.
Fél évre 2 frt 50 kr.
Negyed évre 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 18 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.

Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvételnek.

Nyiltér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr. Bermentelen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen hetenként háromszor:

vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:

Stark Nándor és Dezső Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

A belvizek.

A tél, eltekintve a csekély havazástól, mondhatni száraz volt, a földet a tavaszi szántás a partos helyeken alig találta nedvesnek egy jó ekemélységre, — azt hittük, hogy ha lesz is tavaszi csapadék, azt a szomszagos föld könnyen beveszi, s így a gazdáknak és velők együtt a társulatnak semmi bajuk nem lesz a belvizekkel. S ime, alig esik két napon át az eső, már a lapály földek birtokosait fenyegeti a belviz, melyből nem kell sok, elég egy tenyérnyi, hogy kipusztuljon a vetés, felburjánozzon a víz után a gyom s hasznavehetetlenné legyen egész évre a különben talajminőségét tekintve, legjobb lapály föld.

Még most csak a tünetei vannak a belviz fenyegetéseknek; de ha az eső úgy, amint megkezdte, esik néhány napig, akkor száz és száz birtokos panasza jajdul fel a belviz miatt.

Az egész Körös-Tisza-Maros közén talán Szentese határának van a legkedvezőbb fekvése belvizszabályozási szempontból; mert a határ összes belvizei a Kurcába, e hatalmas vízgyűjtő mederbe gravitálnak, s egyáltalában ide vezethetők le.

E vízgyűjtő meder nélkül csak akkor volnának a belvizek megereszthetők, ha a zsilip nyitva van; de tudjuk azt, hogy tavasszal, mikor a belvizek fellépnek, rendszeresen felárad a Tisza és Körös vize is, s így lehetetlenné teszi a zsilip kinyitását, s vele a víz lebocsátását. — Ámde a Kurca medre akkora, hogy — csekélyebb belviz idején — befogadja összes belvizeinket, s így a Kurcameder használásával, — bármily külső vizmagassággal szemben is — lehet a belvizbajok ellen némi segítséget nyújtani.

Ezért mondjuk mi, hogy az egész Körös-Tisza-Maros közén — természetesen fekvésénél fogva — kedvezőbb fekvésű határ nem igen van, sőt nincs is belvizszabályozási szempontból, mint a szentesi.

S ha a belviz által rongált birtokosok a társulat iránt kellő odaadást tanusítanak a belvizek szabályozása érdekében reá váró feladat végrehajtásánál, akkor Szentese és vele együtt a kunszentmárton-mindszenti szakaszigazgatóság területe könnyen azon helyzetbe jut, hogy nagyobb áldozat nélkül mentve lesz minden belvizkalamitástól, mely évről évre kisebb-nagyobb mérvben folyton meg-megújul.

A társulat főigazgatósága, mint tudjuk, a jövő hó 7-én tartandó választmányi ülés elé be fogja terjeszteni az egész társulat árterének belvizszabályozási tervét. — Ha ez elfogadtatik, akkor 3—4 év lefolyása alatt, sőt ha a társulat eláll a munka successiv végrehajtásától, hát egy pár év alatt is be lesz

fejezve az egész árterületen a belvizszabályozási munkálat, s így az ármentesítés nagy és áldásos feladata be lesz tetőzve; mert az oly terület, melyet a belviz folytonosan rongál, belvizmentesítés nélkül méltatlanul viseli az ármentesítés költségét.

A belvizszabályozás tehát az ármentesítési feladatnak oly közgazdasági folyamánya, hogy az egyik a másik nélkül csakis oly földknél ér valamit, melyeket a belviz soha nem háborgat.

S hogy a társulat gyorsan és olesón juthasson egy rendszeres belvizszabályozási állapothoz, erre az volna a legbiztosabb mód, ha a birtokosság a belviz által különben is folyton rongált földjén a csatornázáshoz ingyen adna területet.

Mint tudjuk, a társulat reflektál is erre, s egy pár birtokost kivéve, ily módon építette ki a kunszentmárton-mindszenti szakaszigazgatóság a Veker-csatornát, mely a zuhogótól a Veker-csárdáig — egyetlen birtokos földjét kivéve — végig ki van építve, s ha belviz lesz az idén, mi már mutogatja magát, ezen csatorna áldásos hatását már ez évben jótékonyan fogja érezni a Vekermenti birtokosság.

E csatorna tovább építése és általában a belvizszabályozás gyors keresztülvitele mindenestre attól fog függni, hogy a birtokosság minő áldozatkészséget mutat? Az azonban a komoly baj, hogy ilyenkor, mikor a belviz rongál, minden birtokos kész mindent áldozni s mikor száraz időben építkezni kezd a társulat, akkor mindenki örökké szárazon képzele magát, s nemhogy egyéb áldozatra késznek mutatkoznék; de még a szükséges földet is kész megtagadni a belvizszabályozástól.

Ez a baj. S ezért késik soká e nagy közgazdasági érdek kielégítése.

A közel jövő egyébiránt meg fogja mutatni, hogy birtokosaink mily áldozatra késznek a belvizszabályozás érdekében? — Ettől függ e minden évben meg-megújuló baj végleges orvoslása. ☉

— **Körlelkészség.** Csongrádon, Szegváron és Derekegyháza szétszórva él mintegy 4—500 lélekből álló hely. hitv. protestáns nép, melynek egyházi gondozását még 1880. évben a szentesi ref. nagy anyaegyház vállalta magára. Azonban a szentesi ref. egyház két lelkészének összes idejét és hivatásszerű buzgalmát igénybe veszi e nagy egyház lelki vezetése s így fizikai lehetetlenség, hogy a szentesi lelkészek, erejük tulfeszítése mellett is, képesek legyenek az ide affiliált szomszéd községbeli hívek lelki ápolására kellő gondot fordítani. S ezen hívek kellő gondozásának hiánya folytán a csongrádi, szegvári és derekegyházi

rom. kath. lelkészség buzgó fáradozást fejt ki, hogy a híveket áttérítse, mit Hegyi Antal csongrádi plébánosnak a szentesi ref. egyháztanács legközelebbi ülésében tárgyalta eljárása is bizonyít.

Ezen szétszórt protestáns hívők helyzetét nt. Filó János lelkész terjeszté a szentesi ref. egyháztanács elé, s jelezte, hogy ha az egyház azt akarja, hogy ezen, ide affiliált hívek megmaradhassanak a szentesi ref. egyház kebelében, akkor egy, pusztán ezek lelki gondozását teljesítő, mozgó lelkészi hivatal felállítására van szükség, miután erre a szentesi ref. lelkészi hivatal fizikailag képtelen. Az egyháztanács ezen előterjesztés folytán elhatározta, hogy megkeresi az egyházmegyét, hogy a szentesi ref. egyházhhoz csatolva, egy állandó fizetéssel ellátott mozgó lelkészi hivatali, quasi körlelkészséget szervezzen.

Ezen, a szegvári, csongrádi és derekegyházi protestáns hívekre hitélet szempontjából oly nagy fontosságú ügy, a jövő hóban tartandó egyházmegyei tanácskozásban fog elintéztetni.

— **A 25-ik szakasz** sorsa végre oly hosszú tárgyalás s az országban párttekinet nélkül felidézett izgalom között, f. hó 26-án eldőlt az országgyűlésen, úgy, amint azt Tisza Kálmán miniszterelnök és a személyéhez, uralmához ragaszkodó kormánypárt magatartása után biztosan, előre lehetett látni. Az országgyűlés ugyanis 109 szótöbbséggel elfogadta ezt a szakaszt, melylyel szemben az ellenzék részéről úgy nemzeti, mint alkotmányjogi szempontból a parlamentben eddig soha nem tapasztalt heves; de a leszámítandóktól eltekintve, eszmékben, érvekben gazdag s igaz hazaszeretetről tanuskodó parlamenti küzdelem vívatott. Az ellenzék képviselők közül a függetlenség párt részéről csak egy, a mérsékelt ellenzék részéről 3 képviselő hiányzott a szavazásnál, — 3 kormánypárti képviselő a kormány ellen szavazott s többen távol tartották magukat a szavazástól. — Legnagyobb feltűnést keltett, mikor a nemzet koszorus írója: Jókai Mór, ki a magyar irodalom művelésével szerzett dicsőségeiért egy időben balványa volt a nemzetnek, s ki a 14. szakasz felett folyt vita alkalmával a 25. szakaszra célozva, azt mondá az országgyűlésen, hogy „Miert lennék én németebb Taaffe-nél, az osztrák miniszterelnöknel?” — szintén megszavazta ezen szakaszt. Szavazáskor azonban úgy állt a képviselők tömege között, hogy az ellenzék nem láthatta őt, s így, midőn az „igen“-t elmondta, az ellenzék egyhangulag kiáltott fel, hogy: „Lássuk Jókait, a koszorus magyar író!” Jókai e felkiáltásra a ház közepére lépett s arcán gunymosolyal hajtá meg fejét az ellenzék előtt. — Ezen szomorú színpadi jelenet mindenestre kinosabb hatással lehet bárkire, mint bármely utcai tüntetés és botrány.

Ezt a jelenetet leirtuk; mert Jókai Szentese városának is volt képviselőjelöltje.

A 25. szakasz felett lezajlott vitánál és szavazásnál megemlítjük, hogy a kormánypárt részéről 129 képviselő kapott kerületéből népgyűlés utján felhívást arra, hogy meg ne szavazza a 25. szakaszt.

A szavazásnál érdekes jelenet volt Tisza Kálmán s fia István és két testvére: Lajos és László, tehát a négy Tisza „igen” szavazatával szemben, a

négy Károlyi gróf: Károlyi Sándor, Károlyi László, Károlyi István és Károlyi Gábor „nem”-mel szavazása.

A főváros, mely a vita alatt folytonos tüntetés színhelye volt, némán vette tudomásul a 25. szakasz elfogadását, a hatóság azonban nagyobb zavargástól tartva, minden előkészületet megtett az esetleges tüntetések elnyomására. Tisza fiával: Istvánnal ment és távozott az országgyűlésről, jövet és menet lovas rendőrök fedezete alatt hajtott fiakkerese, hogy a miniszterelnök védve legyen az esetleges megtamadtásoktól.

Igy ment végbe a 25-ik szakasz megszavazása.

Helyi és megyei hírek.

— **Az árvíz.** A Tisza és a Körös egyre árad s az aradást előreláthatólag fokozni fogja a f. hó 26-ika óta folyton tartó országos esőzés, úgy, hogy ha az aradás az eddigi mervben meg 5—6 napig tart, akkor a tarsulatnak az egész vonalon és pedig teljes erellyel meg kell kezdenie a vedekezést.

— **A bírósági épület kibővítése.** Annak idején említettük lapunkban, hogy a helybeli bíróság, miután a bírósági épületben a hivatalok kellő elhelyezésére koránt sem elegendő hely, megkeresést intézett a városhoz, hogy adjon az épület kibővítésére szükséges telket. A közgyűlés a kívánt terület a bírósági épület udvarának a r. kath. iskola felé eső részén, az utcavonalig engedte át. Az igazságügyminiszterium ezen tervrel kombinált épületkibővítést elfogadta, s az építkezésre a helybeli bíróság pályázati versenyt nyitott, melyre fel is hívjuk iparosaink figyelmét. (Lásd lapunk hirdetési rovatát.)

— **Az új hazak adója.** Tudvalevő dolog, hogy az új hazak állami adómentesek. Ezen adómentességet legtöbbször úgy magyarázzak, hogy amennyiben az állam az építkezések előmozdítása érdekében a hazadómentességet megadja, annál fogva az ilyen adómentes házra közsegi pótdadó nem róható ki. Mint tudjuk, Szentes város hatósága, szemben az állami adómentességgel, a hazát különben illető állami adó arányában, a hazatulajdonost megterhelni községi pótdadóval. Ezen eljárást sokan igazság- és törvénytelenségnek tartják. Más városokban előfordult hasonló közsegi kirovas ellen tett felszólalás folytán, mint a „Magyar Közigazgatás”-ban olvassuk, a belügyminiszter a tudakozódó hatóságot arról értesíti, hogy az adómentesség pusztán csak az állami adókra vonatkozik, s így joga van a közsegnek az állami adómentes házakat az aranylagos közsegi pótdadóval megterhelni.

— **Halálozások.** Doma Balint városi és megyei képviselőt f. hó 28-án délután 3 órakor kísérte ismerőseinek és tisztelőinek nagy száma örök nyugalma helyére. A temetésen a szentesi 48-as nepekör választmánya — Patáki Imre alelnök veze-

tése mellett, — testületileg vett részt; mert az elhunyt a körnek rég idő óta választmányi tagja volt. — **Boskovitz** Lipót helybeli fűszerkereskedő, ki mint elmebeteg, Budapesten Schvarzel gyógykezelése alatt állt, folyó hó 24-én Budapesten elhunyt. Temetése f. hó 26-án ment végbe.

— **Műkedvelői előadás.** A szentesi iparos ifjak egylete által vasárnap, f. hó 31-én a kávéház termében rendezendő műkedvelői előadás iránt városszerte a legélénkebb érdeklődés nyilvánul, ugyanarra, hogy az anyagi siker már az eddig előre eladott jegyek árából is biztosíva van. Az előadást táncmulatság fogja követni, s így az 1 frtnyi csekély belépti díjért a műelvezeten kívül még kiki reggelig táncolhat. — A kibocsájtott szinlap egész terjedelmében a következő:

Táncmulatsággal egybekötött jótékonycélú műkedvelői előadás!

A „Szentesi iparos ifjak képző és segélyező egylete” által saját könyvtára javára
A KASS VENDÉGLŐ TERMEIBEN
1889. évi március 31-én
adatlik:

A CSALÓDÁSOK.

Kittünö eredeti vígjáték 4 felvonásban. Irta Kisfaludy Karoly. (Rendező K. Molnár Balint. Sugó K. Tóth Sándor.)

SZEMÉLYEK:

Gróf Elemir — — —	Praznovszky A.
Köröndi Lina, fiatal özvegy — —	Krecsmáry Roza k. a.
Vilma, ennek tartszkodónője — —	Macsal Erzsike k. a.
Baró Kenyesi — — —	Farkas Antal.
Lombay, uradalmi inspektor — —	Rac Zsigmond.
Elek, fia, hadnagy — — —	Peto Laszlo.
Lidi, fogadott leánya — — —	Laukócy Mariska k. a.
Mokány Viktor, szomszéd földesúr — —	K. Molnár Balint.
Luca kisasszony, szomszéd birtokos — —	Kotvics Jucika k. a.
Tamas, uradalmi kertész — — —	Borsos Antal.
Antal, Elemir inasa — — —	Szathmáry Pál.
Peter, Lina inasa — — —	Domsódi Mihály.

Történik gróf Elemir és Köröndi Lina közös birtokán.

Előadás után táncmulatság.

A jótékony cél iránti tekintetből a n. e. közönség szíves pártfogását kerik a közreműködők.

Belépti díj 1 frt. Egyleti tag, ha kötelezettségének eleget tett, a penztárnoknál telaru jegyet kap.

Jegyek előre válthatók: Szépe Karoly, Banyai József és Wellisch Vilmos urak kereskedésében, valamint este a penztárnál.

Az előadás kezdete fél 8 órakor.

Miután külön meghívok szetküldetni nem fognak, keretik a n. e. közönség jelen szinlapot egyszersmind meghívóul tekinteni.

A rendezőség.

— **Panasz a vasut ellen.** A mi „saját külön” helyi érdekű vasutunk ellen egyre szaporodik a hozzánk beküldött panaszok száma. Így tegnapiul keltezte szinten vettünk egy panaszos levelet, melynek ele első sorban az államvasut igazgatósága ellen van irányítva; mert nem gondoskodik a forgalomnak megfelelő gép alkalmazásáról. A nagyon is

jogos panasz szerint f. hó 25-én, a délutáni vonattal többet utaztak Budapestre. Már a szentesi állomásból tulterhelve dőcögött ki a kis kávépörkölő s utközben Kunszentmárton, Tisza-Földvár és Kengyelen szintén nagyobb terhet véve fel, Szolnokra teljesen végelgyengülve, a csatlakozás után 6 perccel, a csatlakozási időt is ideszámítva pedig 42 perccel későbbben érkezett. Megtörtént tehát az a kellemetlen eset, hogy dacára annak, miszerint a szentesi vonatnak mintegy 36 percnyi tartózkodási ideje van a csatlakozásig Szolnokon; a Budapestre utazók nem folytathatták utjukat, s kénytelenek voltak másnap reggeli 4 óráig Szolnokon vesztegelni, miután már valamennyi vonat elindított a fővárosba. — Felhívjuk a helybeli állomásfőnök és a vasutügyi végrehajtó bizottság figyelmét, hogy sürgősen és a legerélyesebben lépjen fel az államvasut igazgatóságnál, hogy jövőre ilyen és ehhez hasonló, közlekedési szempontból tűrhetetlen állapotok elő ne forduljanak. Ezt megtenni a vasutügyi végrehajtó bizottságának már azért is szoros kötelessége; mert ha a vasutnál úgy a teherszállítás, mint a személyi közlekedés körül ilyen esetek fordulnak elő, ezek csak elkedvetlenítést csinálnak a vasut ellen, mi a vasut jövedelmének rovására megy.

— **Vád egy katolikus pap ellen.** A szentesi ref. egyháztanács f. hó 24-én tartott ülésében a lelkeszi hivatal jelentése folytán tárgyalatott egy eset, hogy Hegyi Antal csongrádi plébános egy hely. hitv. egyháztagot, a törvényes formák megtartása nélkül, a rom. cath. egyház kebelébe terített át. — Ezen törvénytelen eljárásáért a szentesi ref. egyház, az egyházmegye elé panaszt emelt.

Hírek a szomszédból.

— **Aki nem tudja az ura nevét.** Múltaságos jelenet játszódott le f. hó 26-án délelőtt a szegedi fenytő bíróóság előtt. Géci Mártonné becsületlen ugyanis nagy csufaságot ejtett K. Borsca. Ezt a megcsufolt, meghurcolt becsületet akarta Géci Mártonné megpreparálni, tisztára mosni. Erre a nagy mosásra Géciné beidézette tanunak Nagy Katát is. Kata asszony, aki nemcsak névleg Nagy; de testi-eg is valóban nagy, csak féloldalt fordulva tudott becsuszni az igazságszolgáltatás ajtaján. Minden szem a belépőre irányult.

— Van-e hites ura? — kérdezi a bíró Nagy Katát, a tanut.

— Most van, kéröm szépen.

— Hogy hívják?

— Gyurkának hívjuk a tanyán, kéröm szépen, — Hát a vezetéknevén hogy hívják?

A trabális menyecske megigazítja a kendőjét a fején, a közben gondolkozik, hogy hát hogy is hívják az ő Gyurkáját?

— No, — sürgeti a bíró, — nem érünk rá sokat gondolkozni. Még az ura nevét se tudja?

— Kéröm szépen, én csak Gyuri néven ismerem, más nevét hogy tudnám, hisz nem vagyok az anyja.

— Előre! — kiált fel élesen Thurzó s neki vágva az emberekből támadt fergetegnek, mint egy hadisten, szórja szét az utjában állókat, éppen mint a tenger a homok torlatot.

S Zoraida mindenütt nyomában halad.

Mint egy zugó tenger iramlík utána az üldözők fekete hadrende s a szörnyű hajsza tovább foly a rengetegben, keresztül a meredek hegyoldalakon, fel és le a mély szakadékokban s a vad ordítás felveri a hegység százsoros visszhangját. S mikor pillanatnyi előnyt nyernek, egy új ellenség támad velők szemközt. Tenger az is. Egy rohamosan szaladó hegyi folyó.

Thurzó tétovázik, hogy mit tegyen. Félti Zoraidát.

Az üldözők már majdnem nyomában vannak s ezek irányt adnak gondolkozásának.

Hirtelen átemeli a leányt maga mellé a nyeregbe, nehogy a sebes vizár lesodorja a kimerült állatról, melyet eleresztve sorsára biz, s mikor az első kopja elsívít fejké felett, a kicsiny cserkesz ló már ott prűszköl s rázza fejét az áradatban.

Iszonyu ordítás kíséri a tulpartról az usztatókat; de utánok menni csak egynek, egy szálás, izmos töröknek van kedve, a többi elégnek tartja, ha nyilaikat küldözhetik utánok.

A távoiság egyre fogy s Thurzó kétségbeesett erővel ösztönzi a fáradt állatot a sietésre.

A cserkesz mén kitart kettős terhével is a partig. Ott nagyot lélekzik, megrázkódva térdre rogy, hosszut nyerit, s gazdája szemei közé nézve, levágja magát a földre s kileheli nemes páráját . . .

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA.

A megölt ország.

— Történeti elbeszélés. —

Irta: BIBÓ LAJOS.

Thurzó megkövülve hallgatá az ifju leánynak csengő szavait s nem vette észre, hogy a picike harmat kezek homlokán babrálják, hogy a mámort lehellő ajkak lopva közelednek az övéhez s oda érve, azzal összeforrnak.

— Bakicsnak halával és nem szerelemmel tartozom! Ha azt tettem is előtte, annak az az oka, mert szükségem van szabadságomra, hogy megboszuljam magamat azon, kinek gyalázatam s apám, anyám halálát köszönhetem!

Szava ellágyult, és édes hízégsbe csapott át.

— Téged szeretlek, senki más! Te lész enyém és senki más! Ugy-e, te is szeretsz? . . .

S gömbölyű, puha karjaival, melyekről a ruha visszahullott a könyökig, körülölelte a mamoros embert s csókolta azzal a lazaz tűzzel, mely megörjiti az embert.

Hanem most már Thurzó is felriadt álmából, a mire meg az adott okot, hogy távolból valami lassu morgas hallatszott mindegyre közelebb s eltolva magától a szép leányt, csak annyit mondott: — Nem lehet!

Erre a sárnál is hidegebb szóra a Zoraida sőtét szemeiből alá rezdült még egy fényes könyecsepp; de azt is letörölte hirtelen. Ne lássa többet soha

ferfi, hogy neki könyei is vannak! Vissza a szívbe, nonnan fakadtál gyavaság! . . .

— Azt hittem, hogy segítséget lelek benned bosszum keresztülviteléhez! — szólt kevés idő múlva s szava nyugodt, ünnepélyessé vált. — Csalódtam. Mindegy. Azért te reszkess, Tomory, Szabácsy Katica elég erős keresztülszürni kebledet! . . .

IV.

Menekülés.

Mig fent, a csalitos sűrűtől eltakart sziklavölgyben ezek történtek, az alatt a völgyben is elhamvadott a tűz s a férfiak, kik körül álltak, nyeregbe ugorva, felindultak a tekervényes uton.

Az égről egyenként tűnedeztek az apróbb csillagok s a keleti láthatár szélén mutatkozó rózsapírral csak a hajnalcsillag küzködött még rövid ideig, hogy azután ő is csendesen elhaljon.

S a mint az éj fatyolat szétzakgatta a felkelő nap első sugara, Thurzó szemei egy talpig fegyverzett alakon akadtak meg, ki ott állott a sziklabérc egy kiszögellő párkányánál.

Gondolkodási idő alig volt.

Egy pillanat alatt ő is, Zoraida is, a közelben legelező lovaikon termettek s örült vágatással rohantak neki annak az egérutnak, mely mellett a török állott. Csakhogy azon pillanatban, mikor a nyiláshoz értek, a török megfújta kürtjét, melynek reccsegő hangja fellármázta az egész hegyláncolatot s e zajra egy egész csapat lovas állta utját a rohanóknak.

— De a hites felesége!

— Alálassan kéröm, még csak hat hete mult szombaton, hogy mögcsküdünk, aztán én móg nem kérdőztem a nevit, mert nem tudtam, hogy még törvény elé is kerülök.

Se G. Martonné, se K. Borcsa nem tudták megmondani, hogy hívják a Kata urát. G. Martonné azonban okos öreg asszony, azt tanácsolta a bírónak, hogy csak azt írja föl, hogy: Gyuriné szül. Nagy Kata.

Nagy Kata majd otthon megkérdezi az ura nevét, aztán bejön a városba és megmondja a bírónak.

— **Szüzek a vásáron.** A leánykereskedés gyalázatos üzemei az utóbbi időben nemcsak nálunk Szentesen, — fájdalom! — de az ország egyéb nagyobb városaiban is ijesztő mérvben terjednek, s alig mulik nap, hogy hasonló esetről ne értesülünk. Így legújabbán Szegedről írják lapunknak martius 26-iki kelettel a következőket: „Fiatal, szép barna leány s még nem volt egészen 15 éves Fülöp Eszter, mikor Szentestről Szegedre jött szolgálni. A szép leány hamar szemet szurt Kertész Anna kerítőnőnek s valahanször kiment az artézi-kúthoz vizert, mindig utjában állt és csalogatta. Mikor látta, hogy az ő ekesszólása nem elég, maga mellé vette Csizsar Janosnét és ezzel együtt hintette a fülébe a maszlagot. Idősb Jambrikne, ismert leányrontó, szintén észrevette a csinos leányt; ő is lesbe állt és a másik két erénykofat ragyogóbb ígéretekkel lícitálta tul. Azok ugyanis csak ruhát ígértek neki, Jambrikne meg aranytűlaavalókat is. Mikor aztán a leányt meg ezekkel sem tudta eltantorítani, olyan dühbe jött, hogy neki esett az utcán és arculverte. Annak dacára, hogy a leány erkölcsi érzeke ilyen erős ellenállást tanusított, Kertész Anna nem hagyta abban a kísértést. A leány fejében aztán végre megmaradt a csábító szó: fölízgatta a képzelmet; küzdött, tusakodott magával. Végre karácsony előtt, nem tudván ruhát nenni magának, nagy reszketve, mint a vágóhidra menő barany, oda engedte magát vezetni a Csizsárné barlangjába. Kertész Anna kapott a faradságot 6 frtot, a leány pedig eladta erkölcsét egy öltözöt ruhaert. Az elbukott leány anyja csak most tudta meg, hogy leánya nincs szolgálatban. Azonnal érte jött és jelentést tett a rendőrségnél, a mely intézkedett, hogy a leányt visszaszolgaltassak. A szegedi rendőrség egyebbirant megindította a vizsgálatot. Reméljük, hogy a lelketlen leányvesztőket végre-valahára megerdemelt szigorú büntetéssel fogja sújtani.

Hazánk és a főváros.

— **Hadgyakorlatok.** Az ez évi nagy hadgyakorlatokat a 17. számú (temesvári) hadtest, melyhez a szegedi 47-ik és a nagyváradi 101-ik gyalogezrednek is tartoznak, a biharmegyei Tenke közeg környéken fogja végezni. A legújabb megállapodások szerint az idei nagy hadgyakorlatok szeptember 12-én érnek véget.

— **Kaland egy holttesttel.** Debrecenből írják, hogy a minap D . . . odaváló civis ki

Ő elhozta eddig, most már vegye ölébe Thurzót a leányt s vigye tovább . . .

Ha lehetne!

Csakhogy a török óriás is átért a partra s mint a villám, termelt az ifju háta mögött. Hosszu nyelvű handzsárját előre nyújtja, neki ront Thurzónak, kinek alig marad annyi ideje, hogy az alélt leányt egy közeli fa alá helyezze.

— Most már jöhetsz! — kiált a rohanóra s a másik pillanathban kezdetét veszi az élet-halálharc, melyben egyiknek mulhatatlanul vesznie kell.

A török rémületes csapásai megingatják Thurzót, arca hideg verítéket izzad; de ez csak pillanatig tart, míg utolsó erejét összeszedve, megvillogtatja kardját s mikor az lesujt, a szeme közé freccsen a meleg vér s égetni kezdi, mintha tűzzápor volna.

— Minek jöttél utánam? — szól a vonagló törökhöz s bevárja, míg az kileheli lelkét. Akkor aztán oda vonszolja a folyóhoz, belöki a gyűrűs hullámok közé, hogy a kicsapódó vízsepppek oda hullanak a tulparton báméskodók arcába s átkiált:

— Mondjátok meg ti is Stambulban, hogy él még magyar, ki a kardot felbirja emelni! Várunk!

És az a férfi, ki három nap és három éjszakán keresztül vágatott uttalan rengetegeken s fejét álomra nem hajtotta alá, most, látva azt az összeroskadt, halvány arcú leányt, birt elég testi erővel felemelni karjába s úgy vinni tovább addig, míg az órák elteltével ismét magához térhetett.

(Folytatása következik.)

akart menni a tanyájára, midőn este az uton egy lassan haladó kocsival találkozott. Megállította a kocsiját, hogy tüzet kérjen a pipájába. Kialtozására megállott a másik kocsi is, azonban a rajta ülő ember nem mozdult: mereven tartotta kezében az ostort és szájában a pipát. D . . . észrevette, hogy az ember meg van halva, miért is a saját kocsiát tovább küldte, ő maga pedig felült a halott mellé és behajtott a városba. Az orvosi vizsgálat szerint agyszélhűdés érte a jómódu debreceni embert. — Ebben a dologban az a különös és hihetetlen, hogy a meg nem nevezett halott nem vesztette el az egyensúlyt és nem esett le az ülésről.

Külföld.

— **A párisi világkiállítást** május 6-án nyitják meg ünnepélyesen.

— **Puskázó hal.** Dél- és Kelet-Ázsia tengereiben nagy számmal él egy Chactodon nemhez tartozó kis hal, melynek hosszu orra a gyermekek puskacsövéhez hasonló s a kis állat oly erővel képes a vizet esővön át lökni, hogy legyeket s apró rovarokat szédít vele. Rendesen így is keresi élelmet. Lopva közeledik a parti fűvön ülő legyhez, ügyesen celoz, s a leesett legyet felfalja.

Opatovsky, az „erkölcsbíró.”

— Egy kis pikantéria. —

Egy szép verőfenyes tavaszi délután X. város fő Andrasa, — nevezzük Opatovsky Leonak, kinek mellesleg mondva egyedül erénye a szép, különösen pedig a szépnem iranti hatartalan hódolat, — az ő testi-lelki barátjával: Koczur Armanddal a város díszes korzóján sétálgatott, sovar szemekkel vizsgálgatva a főtéri naplopókkal vidáman enyelgő hölgy közönseget, kik is urasszonyaik megbizásából az ember élete fenntartására okvetlen szükséges ital beszerzéséről gondoskodtak.

Opatovsky miertő szemekkel vizsgálgatva a kurta szoknyácskák alól kikandikáló labacszkákat, míg Koczur nyakatekert okoskodással monologizált a szolgálokisasszonyok romlott erkölcsé felett.

— Igazad van barátom, — vevé fel Opatovsky Koczur barátja elejtett gondolatfonálát, — míg e ezilaj erkölcsű hölgyek egytől-egyig lakasomon tartott hivatalos irodamban meg nem látogatnak, s reszünkről kellő megfédésben nem részesülnek: nem fognak az erkölcsök nemesbúlni . . . Apropos! Lásd ott azt a szöke hölgyet a lámpaszlopnak tamaszkodva? Az igen illetlen viselkedésű nőszemély, illő, hogy erdeme szerint dorgálásban részesüljön. Menj hozzá barátom, Koczur, és mondd meg nevémben, hogy ma este 8 órára, hivatalos helyiségben — hisz tudod, odahaza, — megjelenni kötelességének ismerje, mert ellenkező esetben makacsság miatt . . . De nini! ki az a gyönyörű szép nő, annak a sarga kabatu férfinak a karján? Milyen bizalmasan csevegnek! Bizonyosan megszőkött szerelmesek? Koczur! nem ismered őket? Nem; menj azonnal a vendégtudóba, tudd meg, kik ők és merre van hazájok?

Koczur sietve távozott, míg Opatovsky kandi szemekkel vizsgálgata az enyelgő idegen párt.

— Minő rut fikció! — dűnyöge magában, — bizonyosan ezt látta Darwin, midőn meggyőződésévé lett az embernek a majomtöli szarmazasa. Nem, Istenemre! nem lehet, hogy szeresse ezt a majmot az a ragyogó szépség. Persze, hogy nem szereti, milyen felvállról beszél most is hozza . . . De hol a pokolban marad oly soka az az ostoba Koczur? No, végre itt jön.

— Nos, mi újság? — kérdé mohó kíváncsisággal Opatovsky.

— „Schlossenberger Ignác és neje Letinsky Malvin* van bejegyezve a vendégeknyvbe, — monda Koczur, — de a szobaleány azt állítja, hogy a kis szöke szépség nem lehet neje a férfinak, mert először is a nő keresztény, a férfi pedig zsidó, és másodszer, mert odahaza mindig veszekednek, a melyre rendesen „csitt-csatt” hallatszik. Az asszonyka gyakran sir s ilyenkor gyilkosságot emleget.

— Köszönöm, barátom, nagyon köszönöm! — monda kitörő örömmel Opatovsky, — bizonyosan ezek lesznek a krakkói gyilkosság tettesei. Barátom Koczur, te igen nevezetes ember leszesz rövid idő mulva. Nekem meghalálhatlan szolgálatot tettél. Jöjj azonnal, gondolkozzunk, mit is kell tennünk, hogy feltűnés nélkül kideríthessük a valót? Azzal a két derék férfi eltavozott.

* * *

Midőn Schlossenberger Ignác és neje Letinsky Malvin lakasokra tértek: egy ott várakozó rendőr (rechte: városcseléd) egy lepecsételt levelet nyújtott at a szöke tündérnek, a melyben Opatovszky rendőrkapitány Letinsky Malvin urhölgyet bizalmas kihallgatásra az V. kerület, szilva-fa-utca 5. számú házában levő hivatalos irodájába esti 8 órára idézi. Egy kis utóirat is volt az idézvényen, a mely-

ben barátságos estebédéről és kedélyes teázásról történik említés.

Hogy mi igaz az egész dologból, biz' én nem tudom, mert a szobaleányok nem mindig úgy beszélnek el az esetet, a mint megtörtént, hanem annyi bizonyos, hogy másnap reggel Opatovsky rendőrkapitány ur nagyon haragosan kelet fel s azonnal íróasztalához ült s a következő ítéletet fogalmazta:

„Miután Schlossenberger Ignác sakter neje Letinsky Malvin f. hó 5-én alólított hivatalában kihallgatás céljából meg nem jelent: makacsság miatt 10 frtban elmarasztaltatik.”

Opatovsky,
rendőrkapitány.

Hanem ezt a 10 frtot sohasem látta a kapitány, mert Schlossenberger ur nejevel együtt a megidézését követő nap reggelén a hajnali vonattal elutazott.

Lengyelből fordította:

Juc.

REGÉNY-CSARNOK.

A létra fokain.

— Francia regény. — 45. közl.

Nolard szemével intett felfelé, ami körülbelöl a szivar elenyésző füstjét követte, és igen elkomolyodott.

— Claudel barátom? — kérdé. — Bármiképen sajnálnám, ha neki bánatot okoznék, mégis van valami, amit jobban szeretek barátomnál. . . .

Tekintete fejezte be mondatát, és Adeline gyengén mosolygott, Nolard folytatá:

— Azt akarom, hogy ön egyedül az enyém legyen. Nyugodt, kellemes életéről almodoztam, vagyonom megengedi ez álom megvalósítását; ha elhagyom Franciaorszagot, követni fog-e?

Adeline nem felelt. Összehasonlította azt, a mije jelenleg volt, azzal, mi reá várakozott. A jövő nem latszott elég biztosítékkal szolgálni részére. Nolard ezt kitalálva, hozzátette:

— Egy részletet kifeleltem, — monda; — Nolard névtelen levelet kapott, melyben a bennünket összekapcsoló barátságról beszélnek . . . Megmutatta nekem, és én elosztattam gyanuját; azonban az ellenség újra kezdheti . . . Boldogságunk fenyegetve van . . .

— Helyzetem, monda Adeline, a nélkül, hogy reá tekintett volna.

— Az ön helyzete! Csekélység. A külföldön az lesz helyzete, minőt akar; elég gazdag vagyok, hogy címet vásároljak önnek; azon napon lehet olasz grófnő, melyen akarja . . .

Adeline mosolygva nézett Nolardra; tetszett neki a gondolat, hogy grófi címet vehessen fel. — Mi volt Claudel azon boldogsághoz képest, hogy X . . . grófnőnek címeztesse magát! . . . Ostoba férje ezt sohasem nyújthatta volna számára! Nolard megértette, hogy az alku meg van kötve és nem beszelt többé róla. Mire valók az üres szavak, midőn a szívek úgy is értik egymást?

Ezen beszélgetés után a szobalány lépett be, névjegyét hozva egy ezüst tányéron.

— Mi baj? — kérdé Adeline hangosan.

Nem volt kedve fogadni. A grófi címről való álmodozás edesebb volt neki a valóságnál. Azonban, midőn a névjegyét megnézte, csaknem a földre ejtette azt. E név állott rajta: Bardet Julien.

— Elment már ezen ur? — kérdé gyorsan Claudel asszonyság ajkaiba harapva.

— Nem nagyságos asszonyom, a salonban van; nagyságod anyja részéről jő, — felelé a szobalány ajkait bigygyesztve.

— Nos, — kérdé Adeline nyugtalanodva — nem mondta meg, hogy mit akar?

— Tudtul akarja adni nagyságodnak édes anyja betegségét.

A fiatal nő gyorsan felkelt; anyja nagyon beteg lehetett, hogy Bardet Julien jelentkezett nála.

— Ki ez az ur? — kérdé Nolard nyugodtan. — Ismeri ön?

Adeline szeméi előtt a mult gyors képe vonult el, mialatt igenlőleg intett fejével, Julien állott előtte, azon pillanathban, midőn leveleit kérte vissza tőle. A látomány eltűnt és Adeline lépteit a szalon felé irányozá: — Hadd látom mit akar tőlem. Julien a

terem közepén állott, úgy, mint hajdan látta őt, úgy, mint emlékében az imént feltűnt. Azonban a sápadt és sovány fiatal ember helyett erőteljes és kifejlődött ifju állott előtte; szebb volt, mint valaha, oly szép, hogy Adeline bámulatát nem tagadhatta meg tőle. Azonban a tekintet, melylyel a fiatal ember reá nézett, szigorú volt, mint a bíró tekintete. Udvariasan hajtotta meg magát, oly hidegséggel, mely cseppet sem kedvezett a mult emlékeinek. Anélkül, hogy Adelinek időt hagyott volna a kérdésére, röviden mondá:

— Anyja kérésére jöttem: látni kívánja őnt.

Claudiel asszony megértette, hogy anyja nagyon beteg lehet; e nélkül minek tulajdoníthatta volna ezen óhajt, midőn két év óta nem látták egymást, kivéve ujév napját öt percig, mely látogatás mindkettőjük részére igen alkalmatlan volt, azonban, mely alól nem merték felmenteni egymást?

— Mikor menjek hozzá? — kérde Adeline.

— Rögtön, ha lehetséges. Előre megyek, hogy bejelentsem őnt.

— Nem várhatna-e meg? — kérde Claudiel asszony izgatottan. Bántotta őt azon tudat, hogy azon férfit, kit hajdan térden állva látott maga előtt, most hidegen, közönyösen látja, mintha nem is ismerte volna őt.

(Folyt. köv.)

Szentesi piaci árak.

Szentes, 1889. március 28.

Piacunkon a beállott esőzések miatt az elmúlt héten igen csekély volt a forgalom. Az utóbbi hetivásári árak a következők:

Buza: minként 6 frt 80 kr. 7 frt.

Árpa: köbke 4 frt 30—40 kr.

Kukorica: köbke 4 frt 20 mm 4 frt 30 kr.

Zab: köbke 3 frt 60 kr.

Bukkonyós zab: köbke 4 frt 60 kr. 5 frt.

Heremag: igen keresett, vékaja 13—15 frt hibás 9—10 ft.

Szalonna: mm 49—50 frt.

Szerkesztői üzenet.

A *Kossuth imáját* csak akkor közölhetjük, ha lapunk politikai lap lesz. Egyébként ezen imára is azt mondjuk, hogy: „Ugy legyen!”

S. J. Csongrád. Ön azt írja, hogy Csongrádon megütöztést kellett, hogy a megyei közgyűlésen a csongrádi megyei képviselők kivétel nélkül a hazafias tudomásvétel mellett szavaztak. — Ezen mi is igen megütöztünk; de rajta csak a csongrádiak vannak hivatalba segíteni, még pedig olyképpen, hogy máskor velünk együtt érző megyei képviselők is ajtónnek a szavazásra. Hogy a községi párt vezérferháit a függetlenségi pártiak választották be megyei képviselőnek, ezt mi elhiszük, s hogy érzelmüknek mennyire igyekeztek ezek a képviselők kifejezést adni, azt most legjobb módjuk van megítélni. Ami a felsorolt egyes neveket illeti, ezekkel mi nem foglalkozunk: véleményünket megírtuk lapunk mult számának vezércikkében. Hogy önök keszek sorakozni, ezt örömmel vesszük tudomásul és számítnak is rá.

Szegevrára és Dorozsmára ugyanazt üzenjük. Szegevrára külön levelünk is megy.

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

(Érvenyes 1889. mártius 26-tól további intézkedésig.)

Főlfelé.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor. Szentesről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor. Szentesről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bermen-tesített szállományok vétetnek fel, s az állomás, úgy, mint eddig, a hajók által érintetni fog.

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására hozni, hogy **tavaszi bevásárlásomból** hazaérkeztem és a **legujabb divatu és legjobb minőségű aruim** egymint: **kalapok, napernyők, cipők, gyermekruhák** és számos **divatcikk**ek már megérkeztek s azokat a legjutányosabb áron árusítom el.

A n. é. közönség kegyes pártfogását kérve, maradtam kiváló tisztelettel

Wellisch Vilmos,
Szentesen.

268—tk. 889. sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, közölni teszi, hogy a csongrád városi takarékpénztár, mint végrehajtónak, **Gácsi Gáspár**

végrehajtást szenvedő elleni 1200 frt tőkekövetelés és minden járuléka iránti végrehajtási ügyében a csongrádi kir. járásbíró területén lévő, Csongrád város határában fekvő, Gácsi Gáspár nevű levő, a csongrádi 8753. sz. tjkvben foglalt (7733—7737/b. 1.) rszámú 10^{1/1000} hold terű, 1590 frtra becsült mámai dűlőbeli 1/4 telekre és ugyanazon tjkvben foglalt fenti 1/4 telek utáni 145 frtra becsült osztatlan legelő és réti illetékre az árverést a fent ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi május hó 3-ik napján délelőtti 9 órakor a csongrádi kir. járásbírósnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 159 frt és 14 frt 50 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Kelt Csongrádon, 1889. évi február hó 16-ik napján.

A csongrádi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

Szarka,
kir. jbiró.

1852.—1889. Csongrádvármegye alispánjától.

Pályázati hirdetmény.

Csongrádvármegye törvényhatóságánál 1889. évi april. 5-től évi 300 forint fizetés és 60 forint lakbér illetményvel javadalmazott közigazgatási gyakornoki állomás jövén üresedésbe, annak kinevezés utján leendő betöltése céljából ezennel pályázat hirdettek, s az ezen állás elnyerését óhajtók felhivatnak, hogy képesítettséget igazoló, hiteles okmányokkal felszerelt kérvényeiket legkésőbb **1889 évi april 30-ig** a vármegye alispáni hivatalánál nyújtsák be.

Szentesen, 1889 évi március 23.

Tóth János,

várm. főjegyző, h: alispán

70—tk. 889. sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közölni teszi, hogy a *Tari és Eszes* cég, mint végrehajtónak **Kiss Mihály** végrehajtást szenvedő elleni 83 frt 40 kr. tőkekövetelés és minden járuléka iránti végrehajtási ügyében a csongrádi kir. járásbíró területén lévő, Csongrád városában fekvő, a csongrádi 8898. sz. tjkvben foglalt s felelő részben végrehajtást szenvedő, másik felelő részben Szőke Rozál nevű levő 1291^{1/2} rszámú házra és beltelekre az árverést 400 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1889. évi april 12-ik napján délelőtti 9 órakor a csongrádi kir. járásbírósnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 40 frtot készpénzben, vagy az 1881. t. c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Kelt Csongrádon, 1889. évi január hó 25-ik napján.

A csongrádi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

Szarka,
kir. jbiró.

Árlejtési hirdetmény.

A nagyméltóságú m. kir. igazságügyministerium 10702.—1889. i. m. számú magas rendelete folytán a szentesi kir. járásbíró épületének kibővítése és kijávítása engedélyezettvén, ezen munkálatnak vállalat utján leendő keresztülvitele céljából árlejtés hirdettetik következő feltételek alatt:

1. Ajánlatok az összes építési munkák végrehajtására kizárólag az ipartörvény értelmében arra képesített szakemberektől fogad-

tatnak el. — Az ajánlatban foglalt vállalati összeg a kir. járásbíró kibővítési és kijávítási terveire vonatkozó költségvetés összegéhez arányosított százalékokban betűkkel és számokkal teendő ki, s az ajánlattevő által — foglalkozásának, illetőségének, állandó lakásának megjelölése mellett — aláírandó, lepecsételt levélben a szentesi kir. járásbíró polgári iktató hivatalában nyujtandó be.

2. Minden versenyző vállalkozó ajánlatának benyújtása alkalmával nyilatkozatot tartozik kiállítani arról, hogy az építési tervet részletesen áttanulmányozta, az építés leírását, az építési feltételeket és minden a vállalatra vonatkozó ügyiratot figyelmesen áttekintette, és az abban foglaltakat teljesen megértette, úgy, hogy mindazon kötelezettségeket, melyek ezen építést tárgyazó iratokban részletezve vannak, magára nézve már ajánlatának benyújtásával érvényeseknek ismeri el. Az építésre vonatkozó terv és költségvetés a szentesi kir. járásbíró iktató hivatalában a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

3. Az előbb említett nyilatkozaton kívül minden ajánlattevő vállalkozó tartozik vállalati összegének öt száztóli összegét biztosítékul a szentesi kir. adóhivatalnál letenni. A bánatpénz készpénzből vagy óvadékképes értékpapirokból állhat. Állampapírok a napi árfolyamon alól 10⁰ csekélyebb értékben számíttatnak.

4. Az ajánlatához jelen feltételek 2. pontja alatti nyilatkozat és a 3. pont alatti letétet igazoló nyugta csatolandó.

5. Vállalkozó ajánlatát egy egységes átalány összegben foglalja össze, és szerződő felek építésközben a költségvetés egyes tételeinél netán jelentkező megtakarítás vagy költség-szaporulat felszámításáról költsönösen lemondanak.

6. Az ajánlatok f. év april hó 15. napjának d. e. 10 órájáig a szentesi kir. járásbíró polgári iktató hivatalában nyujtandók be. A később beérkezett vagy hiányosan felszerelt ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

7. Az építési terven alapuló ajánlati összegben vállalkozó saját személyes fáradozásának, valamint összes segéd személyzetének díjazása, a szükséges építő anyagok beszerzése és a helyszínre szállítása; nemkülönbben a vállalat lebonyolításával járó mindennemű költségei, az épületnek végleges átadásáig, mind bent foglaltatnak, úgy, hogy vállalkozó bármely cím és szín alatt az államkincstár irányában az elfogadott terv szerinti építésért az ajánlati összegben tul, külön követelésekkel fel nem léphet.

8. Az ajánlatok közül az építő államkincstár képviselőjében a szentesi kir. járásbíró főnöke és vezetője szabadon választ és a benyújtástól számított 8 nap alatt határozatát a versenyzőkkel közölni fogja.

9. Az ajánlat elfogadását tartalmazó közlés késedelmezésének esetére vállalkozó fel van mentve mindazon kötelezettségek alól, melyeket ajánlatának benyújtásakor átvállalt volt.

10. Az el nem fogadott ajánlatok után a letett bánatpénz a szentesi kir. adóhivatalból ki fog utalványoztatni.

11. Ha vállalkozó ajánlatának benyújtása után bármikor — esetleg a szerződés aláírása előtt is — bármik okból a vállalatot visszalépne, az államkincstár, illetve ennek képviselőjében a szentesi kir. járásbíró főnöke jogosítva leend az építést más vállalkozónak kiadni és azt ajánlattevő terhére végrehajtani.

12. Minden ezen vállalatból eredhető per esetén a budapesti IV. ker. kir. járásbíró illetékessége és a sommás perut kölcsönösen kikötöttik.

Szentes, 1889. március 25.

Farkas Gedeon,
kir. járásbíró.

Szentes, 1889. Nyomatott Sima Ferencz gyorssajtójan.